

měla být řešena podle příslušných zákonných ustanovení, nebylo by vůbec třeba, zmiňovati se o nich v dražebních podmínkách. Když se tak stalo a bylo v nich řečeno, že vydražitelé zaplatí ze svého jakékoli veřejné dávky a poplatky, nelze této podmínce rozuměti jinak, než že vydražitelé ponесou i ty veřejné dávky a poplatky, které by jinak musili nésti prodávající, tedy jmenovitě i dávku z přírůstku hodnoty, neboť i ta jest dávkou veřejnou. Že taková byla také skutečná vůle žalobců, plyne ze zjištění prvního soudu, učiněného na základě svědecké výpovědi dr. Sl., že první žalobce vůči svědkovi právě za účelem sepsání dražebních podmínek takovou vůli projevil. Zjištění to zůstalo v opravném řízení nedotčeno. Jaká byla skutečná vůle žalovaných, nemohlo být ovšem zjištěno, svým podpisem dražebních podmínek přijali je však za své dříve ještě, než věděli, že sami dům vydraží; proto jsou podle nich zavázáni, ať již byli na omylu o jich pravém významu, neboť zaviniili si jej sami, či pokládali již tehdy podmínky za nejasné, ale přece je podepsali a na jejich základě dům koupili (§§ 869 posl. věta, 915 druhá věta obč. zák.).

Rozhodnutí nejvyššího soudu z dne 3. prosince 1925 č. j. Rv I 1420/25. Dr. Grešl.

Byli na jmění úpadcovo uvalen konkurs za současného zrušení vyrovnacího řízení na jmění jeho zahájeného, čítati jest 60 denní lhůtu § 12. konk. řádu již ode dne zahájení vyrovnacího řízení a ne teprve od uvalení konkursu. Včasnost odporu teprve při rozvrhovém roku vzneseného.

Dne 9. února 1923 byl proveden k návrhu vymáhajícího věřitele A. pro jeho pohledávku 6.000 Kč s přísl. exekuční zájem svršků dlužníku B. patřících. K návrhu dlužníka B. bylo dne 7. března 1923 zahájeno vyrovnací řízení, kteréž však nevedlo k vyrovnání a se zrušením vyrovnacího řízení dne 19. června 1923 byl téhož dne na jmění dlužníka B. uvalen konkurs. Při roku, který k rozvrhu nejvyššího podání za svršky úpadcovy v konkursním řízení ve veřejné dražbě prodané docíleného v obnosu Kč 4648.70 ustanoven byl, účtoval věřitel A. pohledávku svou v obnosu Kč 6000.— s přísl. z nejvyššího podání žádaje za oddělené uspokojení své pohledávky z tohoto výtěžku, dražby. Správce konkursní podstaty vznesl proti tomu odpor uváděje, že vymáhajícímu věřiteli nenáleží právo na přednostní uspokojení z výtěžku dražby, ježto exekuce byla vyko-

nána dne 9. února 1923, vyrovnací řízení bylo zahájeno dne 7. března 1923 a zastaveno dne 19. června 1923, v kterýž den byl na jmění dlužníkovu uvalen konkurs a tudý podle § 12 konk. ř. zanikla exekuce, která v době uvalení konkursu nebyla ještě 60 dní stará, kteráž lhůta čítati se má ode dne 7. března 1923 a nikoliv ode dne 19. června 1923, a tudíž exekuční právo vymáhajícího věřitele vyhlášením konkursu na jmění dlužníkovu zaniklo; mimo to nebyly ani při zahájení vyrovnacího řízení ani v době vyhlášení konkursu věci označeny značkami exekučními a navrhl ve směru formálním, aby řízení rozvrhové bylo až do rozřešení této otázky zastaveno a aby vymáhající věřitel byl poukázán, aby své právo přednostní proti konkursní správě sporem provedl.

Exekuční soud tento odpor správce konkursní podstaty zamítl, poněvadž podle § 12. konk. ř. práva zástavní povstalá v posledních 60 dnech před zahájením vyrovnacího řízení sice zanikají, avšak znova obživují, když řízení vyrovnací bylo zastaveno a ježto konkurs byl prohlášen dne 19. června 1923, kdežto právo zástavní vzniklo již dne 9. února 1923, jedná se o právo, které prohlášením konkursu nezaniklo; ve příčině druhého tvrzení byla správa konkursní podstaty odkázána na pořad práva.

Rozvrhovým usnesením ze dne 8. ledna 1924 č. j. E 75/23-7 přikázal okresní soud v H. věřiteli A. na jeho vymáhanou pohledávku Kč 6000.— s přísl. z nejvyššího podání částku Kč 2692.50 a konkursní podstatě částku Kč 933.66, kdežto odpor správce konkursní podstaty byl poukázán na pořad práva, ježto rozhodnutí o tomto odporu jest závislo od zjištění sporných okolností. (§§ 231 a 28b exek. ř.)

Proti tomuto rozvrhovému usnesení podal správce konkursní podstaty stížnost, které zemský soud civilní v Praze jako soud rekursní usnesením ze dne 29. ledna 1924 č. j. R I 73/24-9 vyhověl a uznal, že se i další částka Kč 2692.50 přikazuje konkursní podstatě, a to z těchto důvodů:

Jak ze spisů vyrovnacího řízení a ze spisů konkursních plyne, bylo zavedeno vyrovnací řízení usnesením ze dne 7. března 1923 a bylo totéž usnesením ze dne 19. června 1923 zastaveno, a téhož dne byl na jmění dlužníka B. prohlášen konkurs, který dosud trvá. Mobilární exekuce pro pohledávku vymáhající strany A. v obnosu Kč 6000.— s přísl. byla povolena usnesením okresního soudu v H. ze dne 8. února 1923. První soudce neprávem odmítl odpor konkursního správce proti ná-

vrihu vymáhajícího věřitele na oddělené uspokojení jeho z výtěžku dražby svršků a rekursní soud nesdílí náhledu prvního soudce, že podle § 12 konk. ř. práva zájemní, která povstala v posledních 60 dnech před zahájením vyrovnacího řízení zanikají, avšak znova obživují, když vyrovnací řízení bylo zastaveno, a že se zde jedná o právo, které prohlášením konkursu nezaniklo. Podle § 12 konk. ř. zanikají prohlášením konkursu práva na oddělení, jichž bylo nově nabyto v posledních 60 dnech před vyhlášením konkursu exekucí uhražovací nebo zjišťovací. Že o takové právo na oddělené uspokojení zde jde, poznává soud rekursní z toho, že vymáhající strana domáhá se uspokojení své pohledávky na určitých věcech dlužníkových podle § 2. odst. 2. konk. ř., a počítá se v tomto případě lhůta 60denní nikoliv ode dne 19. června 1923, nýbrž ode dne 7. března 1923, kdy vyrovnací řízení bylo zahájeno a proto sdílí rekursní soud právní náhled stěžovatelův, že zastavní právo vymáhající strany vyhlášením konkursu zaniklo. Byl proto odpor stěžovatelův proti návrhu vymáhající strany na oddělené uspokojení z výtěžku dražby svršků odůvodněn a slušelo tudíž stížnosti již z toho důvodu úspěch přiznati a rozhodnouti, jak se stalo, aniž bylo třeba dalšími vývody stížnosti se zabývatí.

Do tohoto usnesení podal vymáhající věřitel dovolací rekurs, jemuž nejvyšší soud nevyhověl z těchto důvodů:

Pokud poukazuje stěžovatel, že se strany konkursní podstaty nebylo proti jeho nárokům na svršky k vydobytí jeho pohledávky Kč 6000.— s přísl. proti dlužníku B. zabavené ničeho podniknuto po vyhlášení konkursu, nemůže býti právním nárokům konkursní podstaty nikterak na újmu, jmenovitě nemůže to býti považováno za mlčky projevené uznání stěžovatelových nároků; proto stěžovatel neprávem považuje za nepřípustno, aby teprve při rozvrhovém roku bylo o jeho zastavním právu vydobytém na dotyčných movitostech prohlášeno, že toto zaniklo prohlášením konkursu a neprávem se domnívá, že otázku tuto bylo lze řešiti jediné cestou sporu a že proto tedy měla býti konkursní podstata se svým odporem poukázána na pořad práva. Rekursní soud správně uvedl, že podle § 12 konk. ř. zanikají prohlášením konkursu práva na oddělení, jichž bylo nově nabyto v posledních 60 dnech před vyhlášením konkursu uhražovací nebo zjišťovací exekucí, správně rozpoznal, že v tomto případě běží o takové právo na oddělené uspokojení. Stěžovatel se mylně domnívá, když ustanovení § 2. konk. ř. neobsahuje nějakého poukazu na § 12 téhož řádu, že mezi

těmito předpisy není nijaké souvislosti, a proto trvá na tom, že svého zástavního práva nabyl daleko dříve, nežli v posledních 60 dnech před vyhlášením konkursu. Předpisu § 2, II. konk. řádu správně bylo rekursním soudem užito, byť i naň § 12. konk. řádu neodkazoval, poněvadž tento předpis obsahuje velcí ustanovení, jak dlužno v tomto případě počítati 60denní lhůtu. To rekursní soud správně učinil, ale z toho vyplývá bezdůvodnost stížnosti, které proto musel býti úspěch odepřen.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 1. dubna 1924 č. j. R I 263/24. Dr. Stehlíček.

Po právoplatnosti odevzdací listiny nemůže pozůstalostní soudce rozhodnouti, že odkaz legatáře, který, jak později se objevilo, zemřel před zůstavitelkyní, připadá dědici jako další dědický podíl.

Okresní soud v Č. rozhodl po právoplatnosti odevzdací listiny, že odkaz synovci zůstavitelky připadá dědici, poněvadž odkazovník zemřel podle usnesení o prohlášení za mrtva před zůstavitelkyní. Kr. s. v Č. L. toto usnesení potvrdil proto, že odkazovník po své smrti nemohl nabýti žádného práva. Nejvyšší soud však obě usnesení zrušil z těchto důvodů:

Mimořádnému dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávněnosti, pokud vytyká, že prvý soudce přes to, že pozůstalostní řízení po A. D. odevzdací listinou bylo právoplatně ukončeno, nařídil usnesením dodatečné pozůstalostní jednání a rozhodl usnesením, že odkaz A. S., který zemřel před zůstavitelkyní A. D., připadá dědici R. H. jako další dědický podíl.

Toto usnesení prvního soudce, jakož i potvrzující usnesení rekursního soudu, odporuje zřejmě ustanovením patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z. o projednání pozůstalosti a jeho skončení, neboť usnesení kr. s. v J., jímž odkazovník A. S. byl prohlášen za mrtva, nebylo zákonným důvodem pro obnovení pozůstalostního řízení. Nižší soudy přehlížejí, že se tímto usnesením neobjevilo žádné nové, dosud neznámé pozůstalostní jmění ve smyslu § 179. uvedeného patentu a že podle § 180. tohoto patentu nové projednání pozůstalosti není přípustným ani v případě, když dodatečně byla nalezena poslední vůle zůstavitelova.

Že usnesení nižších soudů odporují zřejmě také předpisu § 9 uvedeného patentu, dlužno dovozovati z následujících okolností: